

SOLUTIONS

Novembra nr. (2015)

REDAKTORA SLEJA

Mūsu mīļie lasītāji!

Ir pagājis novembris- mūsu, Latvijas patriotu, gada skaistākais mēnesis, kuru pavadām, sirdīs glabājot mūžīgu pateicību senčiem par izcīnīto brīvību. Kāda gan būtu Latvija šodien, ja viņi nebūtu pār to izlējuši savas asinis? Vai mūs šodien rotātu sarkanbaltsarkanais karogs bez viņu drosmes un spēcīgā, nesalaužamā gara?

Ir tik jauki šodien redzēt jauniešus, kuri lepni nēsā mūsu valsts karoga lentītes pie krūtīm piespraustas, kuri nebaidās teikt- esmu latvietis un savas tēvzemes patriots. Lepnums par staltajiem, jaunajiem puisiem, kas nes Latvijas karogu staltu muguru un galvu augstu paceltu.

TURPINĀJUMS

Avīzes komanda novēl- lai šis lepnums un patriotisma gars, kuru jūtam valsts svētku laikā, nepietrūktu un nepazustu mums ikdienā. Lai mēs vienmēr turētu sirdīs Latviju, karogu sarkanbaltsarkano un brīvības saldo garšu.

Ar sveces gaišo liesmiņu sirdī gaidīsim tuvojošos Ziemassvētkus, un uz tikšanos nākamajā numurā! :)

/Evita Melluma/

ŠAJĀ NUMURĀ

Skolēnu Prezidente, Par latviju
2. lpp.

Sports, Salidojums
3. lpp.

Emi-Imi grācija
4. lpp.

Skolas auglis, Mārtiņdiena
5. lpp.

Skolotājs ēterā
6. lpp.

Absolvents
7. lpp.

Fakti, Joki, Uzdevums
8. lpp.

Skolēnu prezidente runā!

Latvijai - 97

Foto: Endija Kervija

Sveiks!

Viens no skaistākajiem mēnešiem, manuprāt, ir novembris. Lai arī laukā ir drēgns, lietus līst un laukā ātri satumst, šajā mēnesī ir Lāčplēša diena un Latvijas Neatkarības proklamēšanas diena. Vispatīkamāka sajūta, kuru šajā mēnesī var iegūt, ir kopības sajūta. Lāpu gājiens Lāčplēša dienā un Latvijas dzimšanas dienā, iedegtās svečītes par godu Latvijas aizstāvjiem 11.novembrī, sarkanbaltsarkano lentīšu nēsāšana pie apģērba un kopīga Latvijas himnās dziedāšana vieno mūs visus.

Viena no interesantākajām un patīkamākajām lietām bija mūsu skolas mazākajiem audzēkņiem izdalīt un piespraust lentītes Latvijas karoga krāsās. Katrs bēms pret lentīti attiecās ar īpašu pietāti, vēroja vai tā ir piesprausta pareizajā pusē un lepni nēsāja šo lentīti visas patriotiskās nedēļas laikā.

Visjaukākā lieta būtu, ja šīs pazīmes neparādītos tikai vienu vienīgu novembra nedēļu kāda iemesla dēļ, bet gan katru gadu, katru mēnesi, katru nedēļu.

Atcerēsimies šo fantastisko svētku sajūtu katru dienu. Un, lai mums visiem jauks, jautrs un radošs mācību process!

/Kristiāna A./

Latvija...tā ir zeme, kur zaļo zāle, zied puķes un vējš rotājas koku zaros. Kur vasaras agros rītos rasas pilieni saules staros atspīd kā mazi, krāšņi diamantiņi. Tur, kur putni ik rītu un vakaru skaistas dziesmas dzied. Pļavas... bezgala skaistas, atliek tikai ieskaļties vēriņāk, un lielajā plašumā var saskaņot simtiem skaistu ziedu, sartos āboliņus, zilos zvaniņus, kas piešķir zaļajai, vienmuļajai zālei krāšņi violetu toni. Pienenes, kas agrā vasarā pļavu iekrāso zeltainos toņos, margrietiņas, kas tik cēli paceļas virs zaļajiem zāles stiebiem...un vēl, un vēl.

Latvija ir tur, kur saule patīkami silda un vējš tikpat patīkami atvēsina. Kur rudens nomaina vasaru un visu iekrāso sartos, oranžos un dzeltenos krāsu toņos. Tur, kur lietus laikā ir vilinājums noaut kurpes un skriet caur pelņēm, kā bēmībā...

Šī vieta...vieta, kur ziema parsteidz ar savu krāšņumu- te ir tik skaisti, kad snieg, kad vakars jau krēslo, miljoniem sniegpārslu dejo latemu spožumā un aicina dejot līdz. Te, kur sals kož degunā un liek atcerēties par sevi, un rītos pēc sniegputeņa, kad viss ir tik balts, sarkankrūtiši un zilītes mieļojas ar sātām pīlādžogām. Latvija ir tur, kur egles zarus pārklāj balta dūnu sega. Šī ir vieta, kur viss šķiet tik rāms un mierīgs.

Un pavasaris...tas ir tik skaists, kad biezo sniega segu nomaina siltu krāsu toni, uzdzied narcises, tulpes un krokosiņi, kas priecīgi vēsta par pavasara iestāšanos. Tad smaržo zeme un ceriņi, un ieļej prieku ikviena sirdī. Putnu balsis atkal sāk dziedāt un piepildīt zemi.

Latvijā ir vieta, kur vienalga vai ir rudens vai pavasaris, līst, snieg vai spīd saule, vienalga vai ducina pērkons, vai trallina putni. Tā ir vieta, kur plīvo karogs sarkanbalt-sarkanais, un latvju meitas un bāleliņi dzied "Dievs svētī Latviju" un, kā teikusi Anna Sakse:

Kur zemi lai krāšņāku rastu,
kam skaistākas dziesmas lai dzied,
kā zemi pie dzintara krasta,
kā zemi, kur ābeles zied.
Tā zeme ir dzimtene mana,
te izaugt un dzīvot man ļauts.
Ik puķe tās vārdu man zvana,
šo zemi par Latviju sauc.

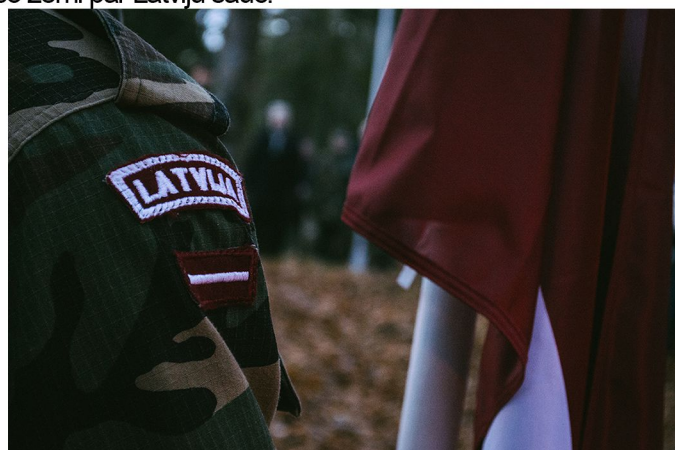

Foto: Dans Rozentāls

/Katrīna Siļčukova/

Skolēni par sportu

Šī mēneša avīzei tika aptaujāti vairāki Priekules vidusskolas skolēni, lai uzzinātu cik labi mūsu skolā zin Latvijā un pasaulē populārākos sportistus. Tika uzdoti jautājumi par šādiem sportistiem: Rafaels Nadals, Useins Bolts, Viens Rūnijs, Sidnijs Krosbijs, Lebrons Džeims, Artjoms Rudņevs, Serēna Viljamsa, Kristers Gudļevskis, Aleksandrs Samoilovs, Laura Ikauniece-Admiņa.

Interesanti, ka lielākā daļa aptaujāto atzina, ka Pasaules 5. rakete, daudzu grand slam turnīru uzvarētājs un 2008. Gada olimpiskās zelta medaļas ieguvējs tenisā Rafaels Nadals ir futbolists, bet vēl interesantāka bija 8. Klases skolnieces Edītes Savickaites atbilde, ka slavenais Spāņu tenisists ir ASV bijušais prezidents.

Vairākas interesantas atbildes izskanēja no Kristera Andersona puses, piemēram, par to ka viens no Anglijas visu laiku rezultatīvākajiem futbolistiem Veins rūnijs ir daiļslidotājs, vai arī to, ka pasaules pirmā rakete WTA rangā Serēna Viljamsa ir Dziedātāja, taču Gabriels Zīverts atzina, ka izcilā tenisiste ir aktrise un arī to, ka kanādiešu superzvaigzne un NHL komandas Pitsburgas Pingvīnu kapteinis Sidnijs Krosbijs ir rallij braucējs.

Kādu trāpīgu atbildi man sniedza Kristiāns Zīverts. Viņš sacīja, ka Pasaules ātrākais cilvēks un pasaules rekordists 100 un 200 metru sprintā Useins Bolts ir F1 pilots, taču visinteresantākās atbildes izskanēja no Rebekas Zīvertes puses. Viņa izcilo Angļu futbolistu Veinu Rūniju atzina par elfu, bet planētas labāko tenisisti Serēnu Viljamsu nodēvēja par princesi, Latvijas futbola izlases centra uzbrucēju Artjomu Rudņevu par biatlonistu, Tampabejas Lightning un Latvijas hokeja izlases vārtsargu Kristeru Gudļevski par daiļslidotāju, taču volejbola karali lauvu Aleksandru Samoilovu atzina par pastnieku.

/Markuss Dzintars/

Avīzes komanda atkal salidojumā!

Kādā melnā piektdienā jeb šī gada 13. novembrī, avīzes komandas „Solutions” aktīvākie darba rūķi paņēma brīvdienu no skolas rutīnas, lai dotos pamācīties kur citur, proti- devāmies uz augstskolu Turība, kurā, turpinot tradīcijas no pagājušā gada, notika labāko 20 Latvijas avīžu pulciņu komandu salidojums.

Ceļā nekas neparasts- kā parasti visiem(..nū vismaz lielākai daļai), pa Latvijas ceļiem, kuri šūpo kā mazulīšus šūpulī, braucot uznāk miedziņš.. kā vienmēr kādam agrajam putniņam miegs nenāk, taču redzot, kā visi saldi čuč, arī atlūzt, diemžēl tieši pirms izkāpšanas. Vienīgās pamošanās vietas- Lukoil.. Tad pamostamies un saprotam- Bāc! Atkal piestājam Lukoilā(atpakaļceļā nolēmām cīnīties, lai pieturvieta būtu mūsu mīļā hotdogu paradīze- Saldus Statoil)

Tā nu laicīgi bijām klāt augstskolā Turība, kurā pēc Laura Zvejnieka —nelielas ievadrunas, tika aicināts uzstāties pirmais viesis- mums visiem zināmais 100 panta vadītājs Jānis Geste. (Interesanti- visi šie, kas redzēti pa TV, dzīvē izskatās diezgan savādāk- laikam ar make-up kārtiņu tiek apstrādāti arī vīrieši.. ;D Grūta dzīve tajā TV!)

Pēc tam sadalījāmies grupās pa divi katrā- audio, TV un prese. Kur nu katrs bija gājis, visiem nodarbība šķita aizraujoša. Apspriedām tematu „cenzūra”, un noskaidrojām, kādos gadījumos tekstu ir atļauts cenzēt. (Pajautājām Diānai Kārklīnai no laikraksta „Diena”- izrādās mūsu pagāsgada rakstu par kori cenzēt nedrīkstēja, bet lai nu paliek :D)

Pēc tam visu kopīga sapulce, kurā likām galvas kopā un risinājām lielās avīžu problēmas... Uhh- tas nemaz nebija viegli, tomēr patīkamāk kā skolā risināt x un y vienādojumus. Pēc tam idejas bija jāprezentē- no visa lielā bara, kurā apvienotas bija 3 skolas, izvēlēja iet pārstāvēt idejas manija godīgi, bailu iet priekšā vairs nav, sāku justies

kā savējā tur, žēl tik, ka pēdējais gads- tur, zelta zemē Turībā, ir gluži kā paradīzē, jo ēdienu tur ciemiņiem dod kā kungiem. (Mmmmm, nenožēlojam, ka aizbraucām:D)

Kas vēl patīkami- mūsu prezentētās idejas tika pieminētas visvairāk- kļūvām jau atpazīstami, visi zināja, ka tur, stūrītī, sēž Priekules vidusskola. Patīkami! :)

Tā nu kopumā- tīri jauks šis pasākums veidojas, un ticu, ka katru reizi kļūs arvien labāks. Ļoti ceram, ka mūsu idejas avīžu darbam tiks kādu dienu īstenotas, jo tad avīžu pulciņš atkal atgūtu popularitāti jauniešu vidū. :)

Skolotāja Z. Strelēviča par braucienu stāsta: *“Prieks, ka varējām piedalīties republikas skolu LABĀKO AVĪŽU salidojumā jau 2. gadu. Tas nozīmē, ka esam patiesi novērtēti. Lepojos ar savu FANTASTISKO KOMANDU, ar avīzes redaktori Evitu, kura lika sevi manīt, arī strādājot darba grupās. Es kā audzinātāja vienmēr cenšos kaut kur iesaistīt savus mīļos audzināmos, tamdēļ ir gandarījums šai avīzes komandā redzēt arī “savējos”. Kate un Edīte, kuras piedalījās salidojumā, bija priecīgas un pārsteigtas par daudzām lietām. Šī bija arī lieliska karjeras diena, kur tika dota iespēja iepazīties ar augstskolu TURĪBA. Ļoti patika tikšanās ar žurnālistiem. Un vēl, par mūsu avīzi izrādīja lielu interesi skolu avīžu koordinatori-skolotāji, kad apmainījāmies ar idejām par darbu avīzē. Paldies Laurim Zvejniekam par doto iespēju. Ar nepacietību gaidām nākamo tikšanos!”*

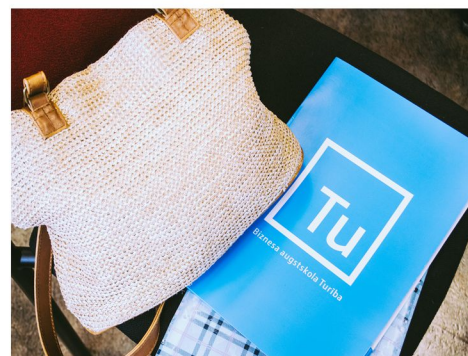

Foto: Dans Rozentāls

/Evita Melluma/

Elīna

Elīna, piedzimi Latvijā, absolvēji vidusskolu un tad pēkšņi dzirdi - tu esi pārcēlusies uz dzīvi - kur? Ar kādu mērķi?

Patiesi, esmu dzimis un audzis latvju bērniņš, taču šobrīd jau piekto mēnesi dzīvoju Angļu zemē. Melošu, ja teikšu, ka viens no maniem mērķiem nebija atbraukt šeit sapelnīt naudiņu mācībām un jaunam dzīves posmam pēc vidusskolas izlaiduma. Protams, tas nav vienīgais mērķis, kuru dēļ tiku vadīta. Tīri cilvēciski vēlējos dzīvē iegūtu kādu "ekšenu", redzēt un sajūst jaunas emocijas, jaunus piedzīvojumus.

Dzīvoju ļoti skaistā vietā- Tauntonā, Anglijas lejasdaļā. Brīvajā laikā apceļoju dažādas pilsētas, jo šī puse ir bagāta skaistiem dabasskatiem. Kādā brīvēkā dienā pieķeru klāt savu iepriekšējo "part-time" darbu, kas ir postošana (reklāmlapiņu mētāšana). Nu nē, ne jau jāstaigā un jāmētā pa gaisu, bet gan jāieiet katrā sētā un rūpīgi jāiebāž durvīs kāda avīze vai žurnāls, bet pēc tam gan jāmūk no nikna suņa.. vai saimnieka. Piedalos rūpīgā veikalu izlūkošanā un lielāko nedēļas daļu pavadu sporta zālē.

Pašlaik esmu atradusi jaunu darba vietu, kurā strādāju jau otro nedēļu nakts maiņās, kas arī ir viens no piedzīvojumiem manai ierastajai rutīnai. Darbs saistīts ar profesiju, ko vēlos apgūt nākotnē. Veidoju ķirurģiskos diegus operācijām. Tā, kā, ja Jums kaut ko vajag sašūt vai aizšūt, par blatu varu sarūpēt kādu lieku diegu, hahaha.

Ļoti bieži atceros tavu klasi, visus jūs, arī tevi, protams. Kā tu domā, kāda tu mums te, Priekulē, esi palikusi atmiņā?

Tām vajadzētu būt labām atmiņām.. Domāju, ka lielākā daļa cilvēku mani pazīst kā pasākumu vadītāju, jo to darīju kā skolas, tā pilsētas robežās. Un, protams, kur nu bez ansambļa. Viena no vietām, kur tiec ievērots.

Ja pēkšņi Latvijas valdība mainītu visus ar izglītības sistēmu saistītus likumus, un viens no tiem noteiktu-vidusskola tiek pagarināta par 1 mācību gadu. Kāda būtu tava rīcība?(iedomājos tavu sejas izteiksmi-hahaha!).

Sākumā es droši vien nīrgātos, jo man tas ir aiz muguras, bet tad atcerētos par savu mazo brāli un pārējiem skolniekiem, kuri jau pietiekami tikuši šokēti par jaunajiem obligātajiem eksāmeniem. Neuztraucieties, draugi, es noteikti piedalītos kopīgā protestā!!!

Saka, ka ar skolu saistās vislabākās atmiņas. Vai tā ir?

Oooojāāaa, tā patiesi ir! It īpaši, ja bijuši tik forši klasesbiedri kā manējie. Kopīgi darbi un nedarbi.. Atceros kā skolotāja Tiškus pirms gadiem nu jau trijiem vai pat četriem teica, ka vidusskola ir vislabākais laiks, kuru jāpiedzīvo ikvienam. Līdz šim brīdim tas tik tiešām ir bijis jauks, piedzīvojumiem bagāts kopā būšanas laiks.

Ja tu noķertu zelta zivtiņu, kura apsolītu izpildīt 3 tavas vēlēšanās, vai ir cerība, ka 1 no tām būtu-kaut es atgrieztos Latvijā?

Zelta zivtiņu vasaras sākumā vinnēju karuseļos, kura nomira jau pēc nedēļas, bet vēlēšanos par atgriešanos Latvijā tā pamazām piepilda!!!

Kad iznāks šis avīzes numurs, skolā būs notikusi RUDENS BALLE. Pakomentē lūdzu pagājušo balli.

Oho, priecājos, ka šī tradīcija turpinās. Pagājušo balli atceros kā jautru piektdienas vakaru kopā ar skolotājas Zaigas klasi, kura bija sarūpējusi patīkamu pārsteigumu- spēles, dejas, karaoke, DĀVANAS!!! Hihhihi.

Paldies tev par interviju!

Paldies par iespēju atkal rakstīt!! Es vairāk šobrīd ilgojos pēc nedarbiem un tiem sadziedāšanās brīžiem ansablī, Ziemassvētku noskaņās!! Bet skolu kā iestādi ar mājasdarbiem un grāmatām man nepiedāvāji!! Haha.

/Intervēja: Z. Strelēviča/

Foto: E. Bačuka

Skolas auglis – ābols

Šogad labo darbu nedēļā astotā, desmitā un divpadsmitā klases kopā ar savām audzinātājām devās uz Z/S "Padambji", lai palīdzētu Mellumu ģimenei novākt ābolus. Skolēni un skolotājas bija gandarīti par padarīto darbu un iespēju palīdzēt šai jaukajai ģimenei.

Šajā mācību gadā "Padambji" skolai piegādā ābolus. Šie āboli tiek ekoloģiski audzēti. Visi aptaujātie skolēni atzīst bez vilcināšanās, ka šie āboli ir ļoti sulīgi un ārkārtīgi garšīgi. Patīkami uzziņāt, ka vedot šos ābolus, par visu tiek padomāts. Tie tiek ielikti mazās un kompaktās kastītēs, kuras tiek izdalītas pa klasēm. Vai pāri paliek kāds ābols? Nē. Ja kastītē vēl kāds atrodas, tad ne uz ilgu laiku, jo vienmēr būs kāds, kurš apēdīs pāri palikušos ābolus. Manas klases audzinātāja Zaiga S. sākumā centās mūs pārliecināt, ja skolēns nav skolā, tad viņa ābols lai pagaida līdz rītam, taču šis mēģinājums cieta sakāvi. Ja arī āboli nonāca līdz klasei, tad dienas beigās tiem jau „bija pieaugušas kājas”. Kāds bija ieradies uz konsultāciju, cits nāca parunāties ar skolotāju, un tā, skolēniem dodoties mājās, līdz aizdevās arī kādam domātie āboli. Nu ko, tas kārtējo reizi apstiprina iepriekš teikto patiesību - šie āboli ir ļoti garšīgi! Paldies Mellumu ģimenei par sagādāto prieku!

Galū galā izdomāju veikt nelielu aptauju... Interesējošie jautājumi, kādus uzdevu –

- Vai esi nogaršojis Z/S "Padambji" vestos ābolus?
- Garšoja vai negaršoja?
- Vai ir jūtama atšķirība, ja salīdzina ar citu gadu āboliem?

Sabīne - *Jā, esmu. Man šie āboli ļoti, ļoti garšo! Tie vienmēr ir bijuši gardākie āboli, kurus esmu ēdusi. Atšķirība ir-šie ir vislabākie!*

Kitija – *Jā, man tie garšo. Šī gada āboli ir daudz garšīgāki, un vienmēr ir prieks skolā saņemt ābolus.*

Paula – *Jā, esmu nogaršojusi. Garšo? Protams. Šie ir daudz sulīgāki nekā iepriekšējā gadā.*

/Dārta Leimane/

Mārtiņdienas tirdziņš

Nu ko, Mārtiņdienas tirdziņš ir jau garām! Kaut ko tik fantastisku ir jāatkārto biežāk. Es jau kā liela gardummīle teiktu - katru dienu, tomēr vēderu nevajag izlutināt. Protams, bez našķiem varēja vēl daudzum daudz skaistas lietišas iegādāties, un tas vien parāda to, cik mūsu skolēni ir čakli un radoši.

Jānim Š. (14) pietrūka to apmeklētāju, tomēr arī tad viņš priedējās par labo peļņu. Visticamāk, redzēsīm viņu arī nākamgad, vismaz tā viņš saka. Dzirdēju, ka viņa pārdošana limonāde bijusi dikti pieprasīta, tūlīt pēc saldajiem našķiem. Gaidām viņu nākamgad!

Aī Ričards A. (10) nevienu gadu neizlaiž. Viņu aizrauj tas galvenais process – tirgošanās un protams, arī prieks pēc preces notirgošanas bijis liels, jo nopelnījis papildus naudiņu, kuru ielikt savā krājīkasti. Nākamo gadu obligāti piedalīšoties.

Taču Kristiāna A. (16) nevarēja nepieminēt mazos deļotājus un rotaļas, tas bijis tiešām superīgi, tikai viņai gribējās, lai deļotājiem pievērs vairāk uzmanības, jo viņi tomēr tam cītīgi gatavojušies. Bet kopumā abi ir ļoti sajūsmināti par pasākumu, un arī man ir liels prieks par tādiem tirgotājiem.

Pirmo gadu šogad piedalījās arī Līva D. (6) ar mammu. Un arī nākamgad mums apsola piedalīties šajā superīgajā pasākumā. Vai atkal ar ievārijuma burciņām - mamma vēl īsti pateikt nemāk, tomēr novērojušas, ka tirgošanās labāk veicās tiem, kuri pārdeva uzreiz apēdamus našķus, varbūt, ka noder to ievērot nākamgad tirgotājiem. Pačukstēju, ka ome man dikti slavējusi gardo ievārijumu, tāpēc mēs abas noteikti priedēsimies par viņu piedalīšanos tirdziņā arī citus gadus.

Evita M. (18) pati smeļ, ka šis kļuva par kārtējo Mārtiņdienas tirdziņu, kurā par nepaņemto naudu attapās tikai skolā. Turklāt to saldumu bijis šogad tik daudz un viss tiik garšīgs - mmm! Nav varējusi paiet garām, tādēļ 'nočiepa' naudu no mazā brālīša Toma, kas pārdeva ābolus un ābolu sulu. Evita atkal smeļot saka: "Izrādās, ka sīkie, sēžot skolā, kļuvuši ļoti izslāpuši un pirmās 50 glāzītes tika izdzertas 5 minūšu laikā, tādēļ nācās vien piepalīdzēt brālim. Ja citus gadus kā traki skrēja pirkt Saulīša kokteiļus, tad šogad mūsu sulu- laikam ar skolas pienu sīciem nepietiek, jāievieš arī skolas sula." Evita jau bija pavisam piemirsusi, cik grūti visus apkalpot, kad apkārt liela rinda jau stāv. Vēl malači esot bijuši deļotāji, kaut gan pati steigā pirkdama riekstiņus - nav redzējusi, taču brāļuks Evitai gan pamanījis un teica, ka deļojuši smuki. Viņa paslavē organizētājus, galdu nesējus, cepējus un pārdevējus. Bija ļoti superīgi!

Tad jau uz tikšanos nākamgad, draugi!

/Elvisa Riekstiņa/

Jaunums - skolotājs ēterā

Gunta Kuzmina

Atcerieties bērnību un pastāstiet, kāda bija jūsu vislielākā palaidnība skolas laikā?

Vispār, grūti pateikt... Palaidnības darīt jau darījām šad tad, bet tādu vienu konkrētu, spilgtu atcerēties grūti. Un tos, kurus atceros visiem stāstīt nevar (smejas) Tomēr vienu atceros gan tādu – kā skolotāju izjokojām. Kad audzinātāja bija aizkaitināta, viņa ar mums nerunāja, bet rakstīja visu uz tāfeles. Tā nu nolēmām paslēpt krītu- ko nu darīs? Skolotāja ienāk, redz- krīta nav, gāja pakal jaunam.. Un pa to laiku- mēs aizvācām arī tāfeles! Ja godīgi, ienākot atpakaļ skolotāja centās noturēt dusmīgu seju, lai gan patiesībā gribēja smieties..un arī smējās beigās.

Ja būtu atkal jāmācās skolā, Jūs izvēlētos mācīties mūsdienas vai Jūsu laikos? Kāpēc?

Kādreiz.. Nevaru pat uz sitienu pateikt, kas tieši ir tas iemesls, kāpēc, taču man patika savos laikos, varu teikt- man tiešām patika iet skolā. Patika tas, ka bija vairāk cieņas pret skolotājiem apkārt. Ierindas skates- tas bija super, jo iemācīja labu stāju, disciplīnu.

Ja jāsalīdzina- nebija vieglāk. Atzīmes tā kā tagad labot nevarēja, tādu lietu kā atzīmju labošanu pat neatceros. Atzīmes neviens nedāvināja- skolotājas savu darbu mīlēja- nāca uz skolu mācīt, un bērni- mācīties. Ja stundā strādāja, tad strādāja.. Atzīšos, bija arī reizes, kad centāties „novilkt laiku”, uzdodot skolotājai jautājumus, lai nepaspētu atprasīt kādu darbu.

Turklāt šo laiku tehnoloģijas mani arī nevilina- tas tikai atņem cilvēcību, savstarpējo kontaktu.

Savus skolas laikus atceros tikai pozitīvi- piedalījās bērni visādos pasākumos, draudzīga klase, patika konkrētība un respekts pret skolotājiem, direktoru.

Pagājuši valsts svētki- pastāstiet, kā Jūs svinat šos svētkus, kādas ir pirmās asociācijas, domājot par Latvijas svētkiem?

Nesvinu jau tā īpaši- neuzskatu, ka šie svētki obligāti jāsvin ar svētku galdu. Pat neuzskatu par obligātu piedalīties lāpu gājienā.. Svarīgākais jau ir tas, kādas sajūtas ir tajā laikā, man šķiet svarīgi, lai šī svētku sajūta un svinēšana nāk dabiski, no sirds. Man šo svētku sajūta rada sakoptība visapkārt šajos svētkos. Ja varu kaut ko sev apkārt sakopt, izdarīt kādu labu darbu- tie jau ir svētki. Tāpēc varu teikt- šie svētki asociējas ar kaut ko labu, kaut ko sakoptu.

Un asociējas arī ar svecēm- tās gan man noteikti tiek mājās degtas uz svētkiem.

Visbeidzot, ja jūs būtu skolas direktors- kādas būtu pirmās lietas, kuras Jūs mainītu.

Pirmkārt, es negribētu būt skolas direktors (smejas).

Bet, pirmkārt, vēlētos izveidot kolektīvu, kas vēlas strādāt kā komanda- atbalstoši, grib strādāt tieši šeit un mīlētu savu darbu, savu darba vietu.

Ja jārunā par to, kādām lietām es ieguldītu skolas naudu.. Tās noteikti nebūtu jaunās tehnoloģijas- interaktīvās tāfeles (par laimi bija no Eiropas projekta) nav tik liela nepieciešamība un skolā visi zinām, viņas izmanto maz. Taču- sakārtota interneta sistēma, ātrs internets un wifi savienojums gan noderētu.

Vairāk jau naudu noguldītu jauniešu un skolotāju atpūtas vietām. Starpbrīžos nepietiek ar vienu patrepi, tai pašā laikā- nevajag nekā daudz. Nepieciešama tikai vieta, kur relaksēties- tādu kā relaksācijas smilšu kastīti (tas tiešām ir patīkami gan bērniem, gan skolotājiem)-, kaut ko nervu atslābināšanai- atpūtu vajag vairāk. Kā arī būtu labi, ja būtu brīvi pieejami skolēniem printeri, kopētāji- lai paši darbojās, mācās būt patstāvīgi.

/Evita Melluma/

Skolotāja Kuzmina bērnībā, lauku mājās, ar klucīšiem rokās.

Foto: No G. Kuzminas personīgā arhīva

Valters Sikсна

Valter, nu sekmīgi 1 skola absolvēta, kas tālāk?

Tālāk mācos, Rīgā, Baltijas Pastorālajā institūtā. Studēju teoloģiju un vadību, mācos to, kas man ļoti patīk. Katru dienu iemācos ko jaunu, un ir prieks mācīties to, kas patīk.

Kā sadzīvo ar Rīgas steigu, burzmu? Cilvēki neskrien virsū?

Rīgā ir maziet savādāk nekā Priekulē. Lai kaut kur nokļūtu, tev jāpavada kā minimums 30 minūtes, un viss atrodas ļoti tālu. Pārvietoties ar mašīnu ir daudz grūtāk, jo vienmēr tu nokļūsti sastrēgumos un ātrāk ir doties ar kājām. Ar cilvēkiem ir dažādi pārsvarā Rīgā cilvēki ir daudz steidzīgāki un norūpejušies par visu!

Brīvais laiks. Atceries vēl, kas tas ir?

Brīvais laiks ir tāda ekstra, pārsvarā ir mācības un pārējā laikā jauniešu vadīšana Vīlandes draudzē, bet, protams, ir arī laiks atpūtai ar draugiem.

Aizejot no vidusskolas, ko paņēmi līdzī savā gudrību bagāžā?

Es paņēmu līdzī daudzas lietas. Pirmkārt, angļu valodas zināšanas, jo 60% lektori ir no ārzemēm, un es varu brīvi diskutēt angļu valodā, protams, arī latviešu valodas zināšanas. Daudz jāraksta dažādus darbus, un komatus jāliek ne pa jokam.

Pastāsti, kāda bija vislielākā nerātība, kamēr mācījies vidusskolā(9.-12.)?

Ļoti daudz blēdības nedarīju, bet vienmēr tās bija saistībā ar bulciņu ēšanu stundās. Bet viens notikums, ko es vislabāk atceros, bija, kad skolotājs Ainars mūs ar Dāvi aizsūtīja pie direktores par to, ka mēs bungājāmies pie matemātika klases durvīm. Un pats smieklīgākais bija tas, ka mēs pie kabineta nosēdējam visu starpbrīdi, bet direktore tā arī neieradās, un mēs gājām atpakaļ mācīties.

Tu jau zini, cik ļoti izjūtu tavu prombūtni es. Kā tu domā, kādēļ citi cilvēki gribētu tevi atkal redzēt skolas solā?

Es domāju, nevis tāpēc, ka biju labs skolnieks, bet drīzāk tāpēc, ka mēdzu cilvēkus iedrošināt un viņiem izpalīdzēt.

Ja tu tagad atkal apsēstos skolas solā, ko tu darītu savādāk ?

Es vairāk mācītos valodas, jo tagad saprotu, cik ļoti tās ir nepieciešamas. Droši vien vairāk mācītos vēsturi, jo Rīga tā tiek parādīta no cita skatupunkta, cik tā ir interesanta. Un, protams, darītu lietas ar lielāku kvalitāti. **Ļoti labi pazīstu savu ģimeni-brāli, kolosālos vecākus. Kā tu bez viņiem iztiek ikdienā?**

Man ir tā kolosālā iespēja gandrīz katru nedēļas nogali doties mājās un tikties ar viņiem, un ikdienā īpaši neizjūtu viņu trūkumu lielās slodzes dēļ.

Vai tev ir dzīves moto? Vai vismaz kāda gudrība, kurai vajadzētu sekot?

Kā jau daudzi zina, esmu kristietis, un es dzīvoju par godu Dievam. Mans moto ir: Mīli Dievu no visas sirds un mīli savu tuvāko, kā sevi pašu! Ja tu dari šīs lietas, tad viss tavā dzīvē izdodas!

Proti gatavot? Kāds ir tavs mīļākais ēdiens?

Es esmu iemācījies gatavot! Mīļākais ēdiens ir lazanja, bet tas, ko es pats visbiežāk gatavoju, ir cepti kartupeļi.

Valter, kur tu smelies optimismu, kolosālās komunikācijas spējas?

Mana ome saka, ka esmu jau tāds piedzimis, bet ticu, ka to dod Dievs, jo kad ņuvu par kristieti, tad manī ienāca miens par daudzām lietām, un es sapratu, ka nav jēgas pārdzīvot par visu, jo labāk tev nepaliks. Bet ja tu būsi pozitīvs, tad ar to tu ietekmēsi savus apkārtējos uz labu! Par komunikāciju esmu sapratis, ka ar jebkuru cilvēku vari aprunāties, un tas man dod prieku vienkārti runāt ar citiem.

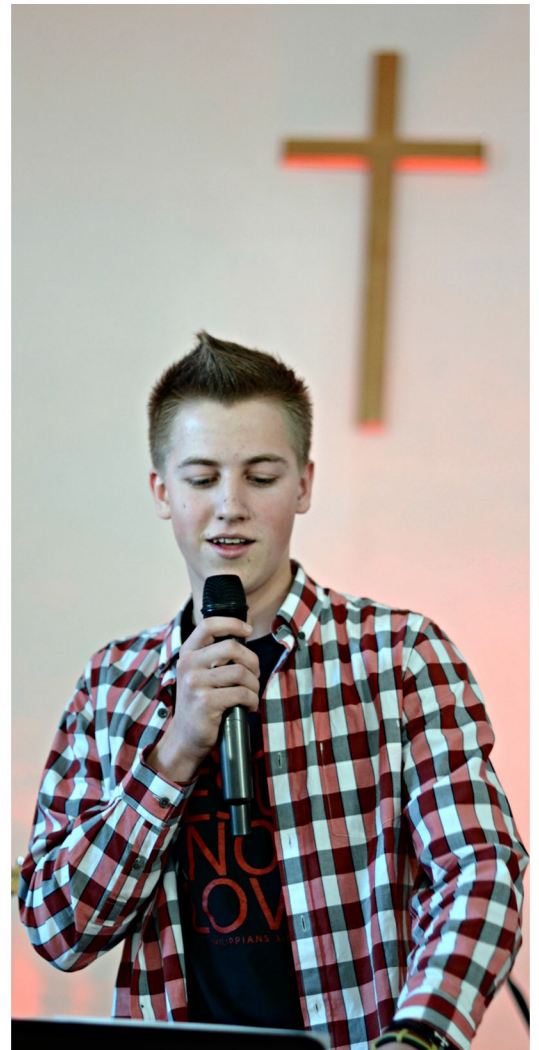

Foto: draugiem.lv profila attēlu kolekcija

Pabeidz teikumus.

- Es visvairāk priecājos par to, ka daru to, kas man patīk
- Es nekad nevēlos padoties!
- Man mīļākā krāsa ir zila!
- Man pietrūkst klasesbiedru!
- Ja es būtu skolotājs, es mācītu informātikā!

Valter, paldies, ka piekriti intervijai! Un vēl-atceries, ka mēs ļoti priecāsimies tevi redzēt skolā!

/Intervēja: Z. Strelēviča/

FAKTI

Apple katru gadu pārdeva 10 miljonus iPhone, tagad ar iPhone 6 tas tika izdarīts vienā nedēļā.

Fobofobija ir bailes no bailēm.

Vairāk kā 50% no arheoloģisko ierakumu atradumiem ir datēti neprecīzi studiju dēļ.

Pasaules garākais velosipēds ir 35.7 metrus garš.

Indijā ir viens no zemākajiem šķiršanās koeficientiem - viena no simts.

Zemesreiktu M&Ms izgudrotājiem bija alerģija pret zemesriekstiem.

Lihtenšteina ir aptuveni 2 reizes lielāka par Manhetenu.

JOKS

Liels laimests loterijā ir iespēja uzzināt, cik patiesībā Tev daudz draugu un cik ļoti pēc Tevis visu šo laiku ilgojušies pat visattālākie radnieki.

Pats ietekmīgākais cilvēks pēc svētkiem ir tas, kuram ir fotogrāfijas.

Avīzes redakcija

Redaktors

Evita Melluma

Datorgrafika

Kristers Andersons

Korespondenti

Dārta Leimane

Evita Melluma

Edīte Savickaite

Katrīna Siļčukova

Zaiga Strelēviča

Elvisa Riekstiņa

Markuss Dzintars

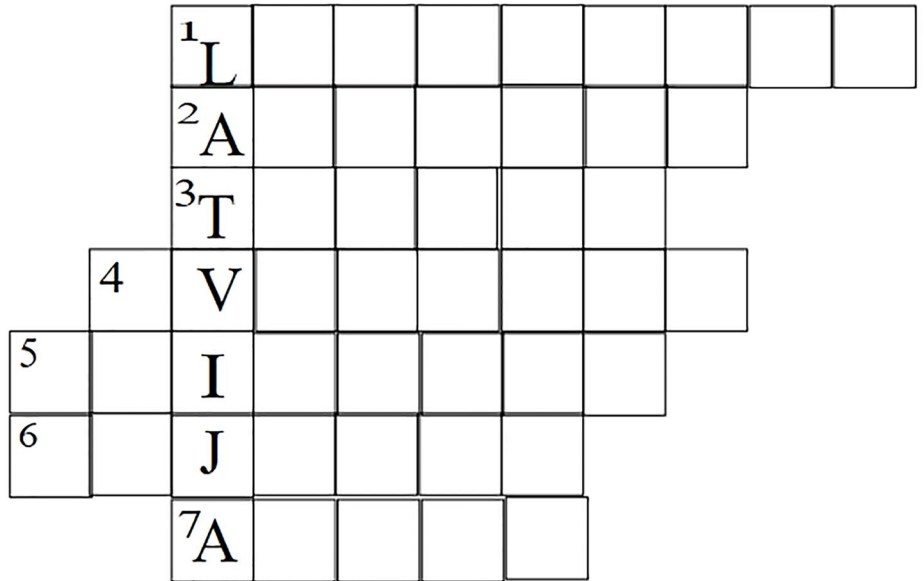
Fotogrāfs

Dans Rozentāls

Avīzes konsultants

Zaiga Strelēviča

UZDEVUMS

1. Kāds latviešu eposs tika izdots 1888. gadā?
2. Šī eposa autors ir ... Pumpurs.
3. Uz pieminējuma, kurš atrodas aizvīķu parkā ir rakstīts- Latvju tauta stāvi...
4. Kāda latvju zīme ir lāčplēša ordeņa pamatā?
5. Kuras skolas komanda šogad uzvarēja Lāčplēšciņās?
6. Latvijas prezidenta uzvārds ir?
7. Kur Lāčplēsim slēpjas spēks?

Ja ir kāds komentārs, jautājums vai idejas avīzes uzlabošanai, tad iesūtiet tās skolas avīzes e-pastā solutionspva@gmail.com vai tweetojiet uz [@SolutionsPVA](https://twitter.com/SolutionsPVA)